

PRO Actiunea Catolica Romana

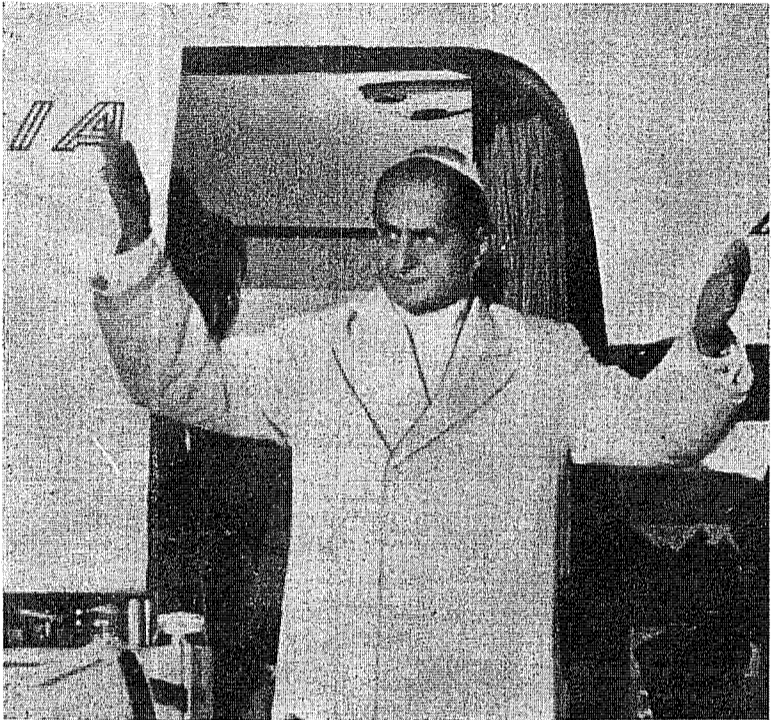
Roma - Anul XI

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fondată în 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Octombrie 1966 - N. 122

„Christi Mater rosarii,, o Enciclica pentru restabilirea pacii

Dragostea temelie a pacii

Intr-o scrisoare enciclică publicată de oficiul Vaticanului «L'Osservatore Romano», Papa Paul VI a adresat un nou, dramatic apel pentru restabilirea pacii în lume.

Documentul pontifical, care se intitulă «Christi Matri rosarii» invită episcopatul catolic să participe cu slujbe religioase speciale la această cruciadă spirituală a pacii, îndeamnă credincioșii la rugăciune, în special în luna Octombrie pe care Biserica latină o consacra Sfintei Fecioare Maria, «Regina pacii», și face apel la simțul de răspundere al celor în mâinile cărora e în momentul de față soarta omenirii amenințată de o extindere catastrofală a conflictului din Vietnam.

«Acesta e momentul de a aplană divergențele, chiar cu prețul câtorva sacrificii, fiindcă mai târziu aceste divergențe s-ar putea rezolva poate cu daune imense și după dureroase sacrificii de vieți omenești» — insistă Papa, subliniind însă că «pacea la care aspiră Biserica și omenirea întregă trebuie să fie întemeiată pe dreptate și pe libertatea oamenilor, să fim, adică, seamă de drepturile indivizilor și ale comunităților», instanțe fără de care ea ar fi «șubredă și nesigură».

Papa își începe Enciclica recapitulând motivele de îngrijorare pentru transformarea conflictului din Asia răsăriteană într-o calamitate mai vastă și mai înfricoșătoare.

«Se face din ce în ce mai amenințătoare primejdia unei mai vaste și mai înfricoșătoare calamități care apăsă asupra familiei omenești; de oarece, în special în regiunile Asiei orientale, se duce încă un război greu, cu multă vărsare de sânge. Ne simțim de aceea datori să încercăm încă odată, și cu mai multă răvnă, tot ce ne stă în putere pentru a salva pacea».

Documentul pontifical denunță apoi o serie de evenimente alarmante care în alte părți ale lumii amenință pacea, condamnând «intensificarea înarmării atomice, naționalismele și raționamentele, mișcările revoluționare, despărțirea forțată a cetățenilor unei aceluiași națiuni, atentatele criminale și asasinarea unor oameni nevinovați», aluzii clare la recente experiențe atomice franceze, la «zidul rușinii»,

la atentatele și crimele săvârșite de terorismul austriac în Nordul Italiei.

«Întocmai ca ultimilor noștri predecesori, Pronia cerească se pare că ne-a încredințat misiunea specială de a păstra și consolida pacea», scrie Paul VI, amintind că «fincă de la începutul pontificatului» său n'a pierdut o ocazie pentru a sprijini cauza pacii în lume, «cu rugăciunea, cu încurajarea, cu îndemnul», evocând vizita sa la New York și discursul pronunțat în fața organizației Națiunilor Unite. Și, adresându-se celor de a căror bunăvoință de a negocia o pace dreaptă în Vietnam depinde viitorul omenirii, scrie:

«În numele Domnului, strigăm: opriți-vă!

Încă odată vocea noastră se face strigăt de durere pentru a alunga spectrul războiului, pentru a face ca incendiul să nu se extindă, ci să fie stins cu totul. Nu ne îndoiim că omenii, de orice neam, culoare a pielii, religie și categorie socială ar fi ei, a căror năzuință e dreptatea și cinstea, împărtășesc convingerile noastre. Credeți, toți cei interesați, condițiile necesare pentru ca lupta să înceteze, înainte ca precipitarea evenimentelor să facă imposibilă depunerea armelor. Stie, cei în mâinile cărora e soarta familiei omenești, că în momentul acesta sunt legați între ei de o gravă datorie de conștiință. Scruteze și asculte vocea acestei conștiințe, gândindu-se la popoare, la omenirea întregă, la Dumnezeu, la judecata istoriei; gândească-se că numele lor vor fi binecuvântate de posteritate dacă vor ști să asculte cu înțelepciune implorarea noastră. În numele Domnului noi vă strigăm: opriți-vă! Numai unindu-vă veți putea ajunge cu sinceritate la tratative leale».

După ce îndeamnă episcopatul catolic și poporul creștin să intensifice rugăciunile la Maica Domnului pentru ca prin mijlocirea ei să strălucească în sfârșit asupra omenirii zorii unei păci adevărate, și după ce proclamă ziua de 4 Octombrie, în care se sărbătorește aniversarul vizitei Papei la Națiunile Unite, «zi a pacii», documentul pontifical încheie cu o arzătoare și îndurerată rugăciune adresată Sfintei Fecioare Maria.

O mulțime imensă, evaluată la circa 200 mii de persoane, a asistat în seara de 4 Octombrie, zi pe care Biserica romano-catolică o închină Sfântului Francisc și, după o recentă dispoziție pontificală, proclamată «zi a pacii», la Liturghia oficiată de Sfântul Părinte Paul VI pentru pace, la intrarea Basilicii vaticane.

La Evanghelia Sfântul Părinte a pronunțat un lung, vibrant discurs, invitând creștinătatea și pe «toți oamenii de bună voință» să se roage pentru instaurarea unei păci întemeiate pe dreptate, pe libertate și pe respectarea drepturilor omului, singura «durabilă și sigură».

Tema pacii — a spus Papa — e un subiect inepuizabil de meditație, de oarece se referă la o realitate omenească de cel mai mare interes, totdeauna expusă la cele mai grave și mai neprevăzute schimbări. «Pacea e posibilă — a continuat Papa — pacea e un bun de neînlocuit la care omenirea trebuie să tindă din toate puterile și care poate fi câștigată numai cu mobilizarea morală a tuturor oamenilor de bună voință și cu ajutorul rugăciunii».

«Să ne rugăm cu încredere pentru pace, mai ales pentru restabilirea ei în Extremul Orient, cerând de la Dumnezeu ca ea să poată asigura libertate și prosperitate populațiilor din acea regiune; să ne rugăm ca tratative cinste și inspirate de o concepție umană, și nu de înșelăciune și de forță, să facă posibilă această pace».

Paul VI a amintit apoi vizita sa de anul trecut la Națiunile Unite în fața cărora a pledat cauza pacii, și a subliniat neschimbata situație a frontului pacii în cursul acestui an care s'a scurs de la vizita sa la New York.

«Drumul omului spre culmile civilizației e lent și anevoios — a spus — și nimeni nu trebuie să se mire atunci când opriri și pași înapoi vin să facă și mai greu, vin să țină pe loc acest progres al omului».

Pacea e însă posibilă — a afirmat Papa — și noi trebuie să ne pătrundem cu toții de această speranță, de această convingere, rămânând în primul rând credincioși hotărârilor luate după înspăimântătoarea tragedie a ultimului război mondial de a împiedeca, adică, repetarea unei asemenea calamități. Dacă în trecut motorul acestei hotărâri solemne de a garanta cu orice mijloc pacea a fost frica, a fost teroarea repetării sfâșietoarei experiențe a războiului, în proporții și mai apocaliptice, astăzi dragostea trebuie să inspire și să alimenteze hotărârea noastră de a împiedeca războiul; dragostea de oameni, de toți oamenii. Din dragoste, care e totdeauna «rodnică în idei și principii generatoare de pace», trebuie să ia naștere

o societate omenească nouă, întemeiată pe înfrățirea neamurilor, pe libertate, pe colaborare, pe generozitate, toate principii care asigură pacea.

«Pacea trebuie să devie un ideal moral al omului modern, și popoarele civilizate trebuie să accepte acest ideal ca principiu și îndreptar de viață. În ciuda tuturor piedecilor și stagnărilor, ideea pacii progresa în conștiințe. Si așa cum propaganda echivocă, care încearcă să-și facă din această idee un instrument pentru ajungerea altor scopuri, ce nu se pot identifica cu ordinea întemeiată pe respectarea drepturilor persoanei omenești și a libertății popoarelor, începe să-și piardă eficacitatea, tot așa începe să se răspândească și să prindă rădăcini în conștiința maselor convingerea intimă — că o pace adevărată și durabilă nu poate fi bazată pe puterea de distrugere a armelor, nici pe tendința statică a unor ideologii contrastante; începe să-și facă loc în conștiințe o concepție nouă despre pace, o concepție în sfârșit pozitivă».

«Dacă realizarea pacii e azi o întreprindere grea, extrem de grea — a spus Papa — nu e mai puțin adevărat că «ceace e imposibil omului nu-i este imposibil lui Dumnezeu». Oamenii trebuie să-și aducă aminte că nu sunt singuri, că «o virtute puternică și părintească poate interveni» în desfășurarea etapelor decisive ale destinului lor.

Să ne rugăm pentru pace — a încheiat Paul VI — încrezători că acest cor de voci ale Bisericii catolice și ale altor confesiuni creștine și ne-creștine, acest cor al tuturor oamenilor de bună voință, uniți în aceeași dorință de pace, va pune în

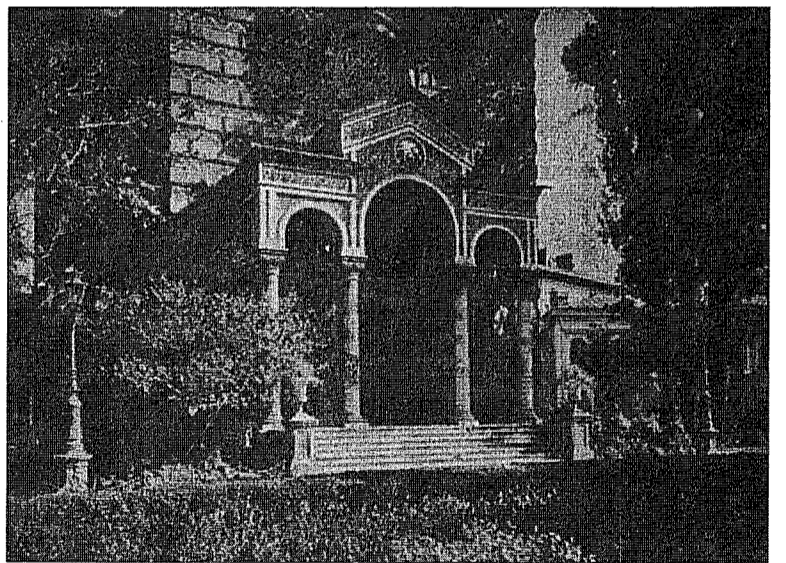
mișcare cele mai bune energii morale de care încă dispune sufletul omenească, obținând de la Dumnezeu ceea ce oamenii nu reușesc să realizeze bizuindu-se numai pe puterile lor».

Papa a îndemnat apoi credincioșii să recurgă, în aceste rugăciuni pentru pace, la mijlocirea Sfintei Fecioare Maria pe care Biserica a proclamat-o «Regină a pacii».

În partea a doua a Liturghiei, după cuvântarea Papei, șapte copii, care reprezentau tot atâtea națiuni (între ei și un vietnamit), au recitat, fiecare în limba sa rugăciuni speciale pentru pace, pentru încetarea violenței și a urei între oameni, pentru libertatea Bisericii (copilul polonez). A fost, poate, momentul cel mai emoționant al ritului religios. În seara de un albastru transparent, intens, vocile acestor copii pentru care războiul, ura, violența erau încă noțiuni abstracte, se înalțau cristaline la cer, acompaniate de clipocitul muzical al celor două fântâni din piața Basilicii, pentru prima oară teatrul al unei solemnități care, centrată pe rugăciunea colectivă, primea semnificația unui coral angajament moral de a salva pacea.

La sfârșitul serviciului divin, înaintea de a coborâ, în «sedia gestatoria», în mijlocul mulțimii credincioșilor, Papa a ținut să strângă mâna celor șapte copii. Pe ultimul — un vietnamit de șase ani, orfan de amândoi părinții și adus la Roma de un misionar, l'a strâns îndelung la piept.

În lumina crudă a reflectoarelor televiziunii fața Păstorului și fața copilului aveau aceeași expresie, erau o mască unică a durerii.

București: Biserica Stavropoleos

Schimb de diplomați între Vatican și guvernul iugoslav

Acordul semnat recent între Vatican și guvernul iugoslav a avut zilele acestea o primă traducere în practică în schimbul de diplomați între cele două State.

Sfântul Părinte Paul VI a numit delegat apostolic, și «trimis» al Sfântului Scaun pe lângă guvernul din Belgrad pe monsigniorul Mario Cagna, fost reprezentant diplomatic al Vaticanului în Olanda, Peru și Japonia, și consilier al Nunțiaturii apostolice pe lângă guvernul italian.

În același timp guvernul iugoslav a numit ca reprezentant al său pe lângă Sfântul Scaun un diplomat cu gradul de ministru plenipotențiar din dcașterul afacerilor străine, prof. Vjekoslav Curlje, până acum președinte al Comisiei Religioase pentru Croația.

Comentând schimbul de diplomați dintre Vatican și guvernul din Belgrad, presa italiană subliniază impor-

tanța evenimentului de la care se așteaptă o normalizare a raporturilor dintre Biserica romano-catolică și autoritatea de Stat în Iugoslavia, deși unul din paragrafele acordului subordonează activitatea preoților catolici directivelor și controlului politicii regimului și precizează limitele acestei activități, care trebuie să aibă ca unic obiectiv viața religioasă a credincioșilor, fără nici un fel de implicații politice.

«Faptul că reprezentantul guvernului iugoslav e un diplomat de carieră «specializat» în chestiunile bisericesti, reprezintă o bună garanție pentru o progresivă libertate a Bisericii catolice, libertate care, deși garantată de Constituția iugoslavă tuturor confesiunilor, «a fost până acum un cuvânt fără conținut pe planul realității», scrie un ziar din provincie, aplaudând inițiativa Vaticanului de a

«sparge gheața unei situații care nu putea fi decât dăunătoare apostolatului catolic în Iugoslavia».

Autorul articolului încheie cu urarea ca aceste tratative concretizate în schimbul actual de diplomați între Statul Vatican și Statul iugoslav să nu expună Biserica la riscurile la care ea a expus-o în Ungaria, unde la bunăvoința Vaticanului s'a răspuns cu măsuri și inițiative care, departe de a «normaliza» raporturile Bisericii cu autoritatea de Stat, au fost dimpotrivă prilej de noi suferințe și umilințe pentru catolicismul maghiar.

În sfârșit, autorul articolului citează se face interpretul tuturor acelor care, interesați activ la viața Bisericii, consideră necesară publicarea textului acordului, ai cărui termeni sunt cunoscuți nu din sursă directă, ci prin indiscreții de multe ori întemeiate pe simple speculații și interpretări.

Vant de reforma

Subt pseudonimul « Homo novus » arhiepiscopul de Torino, Monsignor Michele Pellegrino, prezenta nu de mult in revista « Nostro Tempo » proiectul unei vaste și radicale reforme a Sacralului Colegiu al Cardinalilor și a Curiei Romane, de care se ocupase de altfel și oficiosul episcopiei de la Livorno, « Settimana del Clero ».

Care ar urma să fie inovațiile aduse de această reforma?

În primul rând, cardinalii n'ar mai fi aleși sau numiți de Papă, ci de către episcopi. Durata mandatului lor ar rămâne la discreția Conferințelor Episcopale naționale — și nu a Papii — urmând să fie limitat în timp, și nu, ca până acum, pe viață.

De asemenea Cardinalii membri ai Curiei Romane ar fi înlocuiți de episcopi desemnați de aceleași Conferințe Episcopale.

Dacă inovațiile preconizate de acest proiect de reformă a structurii conducerii Bisericii s'ar traduce în fapt, autoritatea episcopilor ar crește de bună seamă considerabil.

Programul acestei reforme — autentică revoluție în conducerea centrală a Bisericii și în alegerea Papiilor — vrea să fie o punere în practică a celor stabilite de Conciliul Vatican II în decretul « De Ecclesia ». El comportă nu simple inovații marginale, ci « o reformă organică » a decasterelor romane, colaborarea cu Papa la conducerea Bisericii trecând în felul acesta Sinodului Episcopilor, adică unui grup de episcopi aleși de Conferințele naționale.

O asemenea structurare a conducerii Bisericii ar evita — după Mons. Pellegrino — primejdia unui dualism și a unei rivalități între Sinodul Episcopal și Congregațiile Romane.

Colegialitatea episcopală, în fruntea căreia e Papa, și-ar putea astfel desfășura activitatea cu mai multă eficacitate. Cât privește numirea Cardinalilor, viitorii membri ai Senatului Bisericii vor fi aleși de către episcopi, pe timp limitat. Colegiul Cardinalilor se va compune din președinții Conferințelor Episcopale, care vor avea toate prerogativele principilor Bisericii, printre altele și pe aceea de a alege pe Papă. Mandatul lor va înceta în momentul în care un alt episcop ar fi ales sau numit președinte al uneia dintre Conferințele Episcopale naționale.

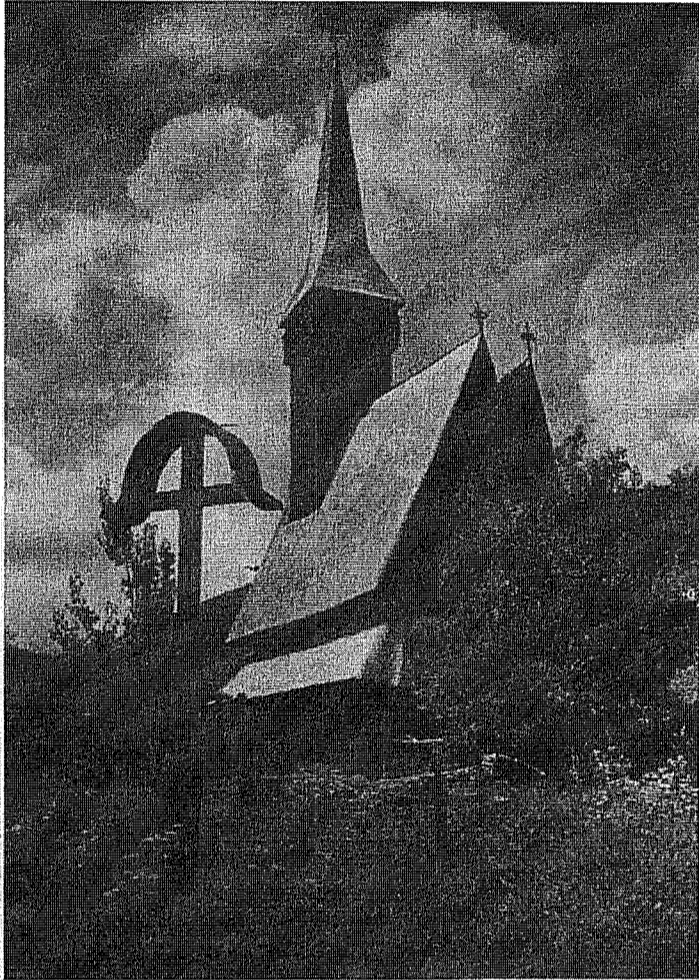
Un asemenea proiect tradus în practică ar duce la o radicală transformare a Colegiului Cardinalilor, instituție pluriseculară care se bucură de mare prestigiu și care a exercitat totdeauna o mare influență asupra vieții Bisericii.

Structurarea conducerii Bisericii pe baza propunerii făcute de arhiepiscopul de Torino ar asigura desigur înlocuirea « forțelor uzate » cu elemente noi « susținute de încrederea episcopatului universal ». Totuși, se subliniază în cercurile « conservatoare » ale Vaticanului, aceste schimbări continue ar lipsi Biserica de unitatea acțiunii sale, ar lipsi-o de aportul hotărâtor al unor oameni care au în spatele lor o lungă experiență și care, cunoscând în toată vastitatea și profunzimea lor problemele Bisericii, sunt singurii în măsură să asigure doctrinai o continuitate.

Reforma preconizată de Mons. Pellegrino — se observă în aceleași cercuri — nu e de altfel un model de originalitate. Ironie a istoriei, arhiepiscopul de Torino a luat drept model al proiectului său inovator metoda folosită de valdesi pentru alegerea moderatorului lor. Condamnată de Biserică tocmai pentru faptul că în loc să accepte preoții numiți de Curia de la Torino, de care depindea, Biserica din Val d'Aosta hotărâse să-și numească clerul cu aceleași formalități și după aceleași criterii propuse astăzi de Mons. Pellegrino pentru numirea cardinalilor și alegerea Papiilor. Sistemul valdez de alegere a preoților pe temeiul meritelor lor personale, și nu pe acela al harului primit de ei prin sacramentul sacerdotal, e de altfel practicat și de calvinisti și de Biserica anglicană, în care episcopii indică regiunii Angliei persoana cea mai potrivită să devină arhiepiscop de Canterbury și Primat al Angliei. Trebuie să spunem că reforma propusă de arhiepiscopul de Torino e privită cu îngrijorare chiar în cercurile așazise « progresiste » ale Bisericii catolice, care nu pot contesta Curiei rolul de continuatoare a unei tradiții pe care se întemeiază însăși unitatea doctrinei catolice.

E adevărat că Conciliul a impus episcopilor o viziune universală a misiunii Bisericii, dar — se întreabă cei care astăzi nu-și ascund neîncrederea, sau în orice caz rezervele față de anunțata reformă a conducerii Bisericii — vor putea ei să egaleze, să fie la înălțimea aportului acelora a căror viziune a acestei misiuni pornește din însuși centrul catolicismului și al căror contact cu problemele întregii lumi catolice e direct și zilnic? Faptul că alegerea membrilor Curiei cade în sarcina Conferințelor Episcopale naționale implică fatal o limitare a experienței noilor membri ai Sacralului Colegiu și ai Curiei Romane la un sector restrâns, național, și nu, ca până acum, universal al proble-

melor Bisericii. Și apoi — obiectează opozitorii « proiectului Pellegrino » — sistemul propus de arhiepiscopul de Torino pentru alegerea celor chemați să conducă Biserica împreună cu Papa e primejdios, « întrucât expune la ingerențe dăunătoare Bisericii în țările unde Biserica e subordonată și controlată de autoritatea Statului, care n'ar pierde desigur ocazia pentru a introduce în rândurile celor propuși pentru una din cele două demnități candidați care să se bucure de încrederea regimului. Or, prezența unor asemenea elemente în rândurile Sacralului Colegiu, adică printre electorii Papii, ar putea însemna în viitor o condiționare politică a alegerilor papale, care nu poate fi decât dezastruoasă pentru Biserică ».

Biserică de Lemn în Transilvania

Prezența activă a Bisericii în lumea muncii

Biserica a apărut totdeauna drepturile muncitorilor; ea a fost advocata și protectoarea lor, însușindu-și instanțele lor, recunoscându-le drepturile și trecând de partea lor nu cu un spirit revoluționar și cu propuneri demagogice, ci căutând mai curând soluții drepte și posibile, valabile pe planul realizărilor concrete.

Acesta, în esență, a fost conținutul discursului pronunțat de Papa Paul VI în fața unei imense mulțimi de credincioși veniți să-l asculte la Colleferro, un centru industrial din apropierea Romei. Dreptul de asociere al muncitorilor, dreptul de a fi « o forță și un popor » — a spus Papa respingând critica acelora care pretind că Biserica n'ar participa la viața muncitorilor decât « pronunțând cuvinte frumoase », a fost totdeauna susținut și apărut de Biserică. Dovada cea mai bună au dat-o în Franța « preoții-muncitori », care n'au ezitat să îmbrace ei însuși salopeta și să accepte regimul de muncă comun, pentru a fi cât mai aproape de muncitorime, pentru a cunoaște, prin experiență proprie, problemele sociale, materiale și spirituale ale categoriei. Pentru prima oară Papa s'a ocupat în public de preoții-muncitori, al căror apostolat în fabrici a fost indicat de Conciliu ca una din formele cele mai eficace de activitate misionară.

În drum spre amintitul centru industrial Paul VI s'a oprit la Carpignano, vizitând casa unde s'a născut și a copilărit Papa Leon XIII autor al faimoasei enciclice « Rerum Novarum », care în 1891 a dat primele directive pentru rezolvarea problemelor muncitorești.

Motivul acestei vizite era tocmai acela de a comemora al 75-lea aniversar al importantului document printre « o întâlnire spirituală » pe teren cu muncitorii.

Importanța alegerii ideologiilor a fost un alt punct al discursului pronunțat de Paul VI la Colleferro.

« Ideile sunt acelea care ne călăuzesc în viață, care fac să triumfe cauzele, care trasează căile destinului. Ideologiile sunt așadar necesare, dar a ne înșela în alegerea lor e un lucru extrem de grav. Noi trebuie să alegem totdeauna ideologiile cu adevărat umane, a căror bunătate a fost experimentată și verificată de istorie și care se sprijinesc pe lumina adevărului evanghelic, pe lumina atât de umană și de sfântă a lui Christos; într'un cuvânt, noi trebuie să alegem ideologiile care exprimă adevăratele valori ale vieții, care dau muncii demnitate și asigură libertatea ».

Biserica nu aspiră să domine — a încheiat Papa — nu vrea o încadrare a muncitorilor, pe care apoi să o folosească, ci vrea să-i elibereze și să le dea bucuria unei trăiri în comun în dragoste și în ură ».

Pretutindeni de-a lungul parcursului, de la Castelgandolfo, de unde cortegiul a pornit la drum, la Colleferro, Papa a fost întâmpinat de populație cu călduroase manifestații de simpatie.

La Colleferro tribuna de pe care urma să-și rostească cuvântarea a trebuit să fie demontată și reconstruită în așa fel încât Papa să aibă posibilitatea de a privi în față și cât mai de aproape mulțimea. « Între mâine și muncitori nu trebuie să existe diafragme » — a spus Papa. « Mă duc la Colleferro anume pentru ei ».

Un trimes al Vaticanului în Vietnam

Cu deosebit relief presa italiană publică de aurând știrea plecării unei misiuni speciale a Sfântului Scaun la Saigon. Delegația catolică era condusă de Mons. Sergio Pignedoli, episcop titular de Iconia, prieten intim al Sfântului Părinte Paul VI și colaborator al său încă din vremea când actualul Papă, atunci monsignor, era « substitut » la Secretariatul de Stat.

Delegația vaticană a presidat « conferința extraordinară » a arhiepiscopilor și episcopilor din Vietnamul de Sud, care s'a întrunit în 30 Septembrie la Saigon pentru a examina câteva urgente și grave probleme ale

o gravă amenințare pentru pacea mondială. Monsignor Pignedoli, care, cum spuneam, a fost unul din colaboratorii intimi ai cardinalului Montini, pe vremea când actualul Papă era arhiepiscop de Milano, și chiar înainte, adică în timpul pontificatului lui Pius XII, sub care Mons. Montini a lucrat, în calitate de « substitut » la Secretariatul de Stat, era persoana cea mai indicată pentru o însărcinare atât de delicată și de importantă. Misiunea sa e cu totul specială — comenta cotidianul roman « Il Tempo », și chiar dacă nimic nu autorizează să i se atribue un scop de natură pur diplomatică, în Vatican nu sunt puțini cei care socotesc că această călătorie depășește sfera chestiunilor religioase ».

Înainte de a se urca în avionul care avea să-l ducă în Vietnam, Mons. Pignedoli a făcut o scurtă declarație ziaristilor în care, după ce și-a exprimat satisfacția pentru însărcinarea primită, care-i dă ca ocazia să viziteze « unul din teritoriile cele mai vii și mai importante ale apostolatului catolic », a spus:

« Mesagiul Sfântului Părinte pe care noi îl ducem acum în Vietnam e un mesagiu de pace și de dragoste. La lumina instanțelor sale spirituale noi vom avea contacte și întâlniri chiar cu o seamă de personalități ne-creștine ».

« Subt eticheta această generică de « personalități ne-creștine » pot fi cuprinse nu numai personalități religio-

vieții Bisericii în Vietnam. Aceasta era, cel puțin, motivarea oficială dată de Vatican vizitei delegației conduse de Mons. Pignedoli.

Faptul că din delegație făcea parte și « auditorul » secției afacerilor străine a Secretariatului de Stat, Mons. Luigi Dosena, a acreditat în cercurile Vaticanului o explicație (de altfel confirmată de persoane din anturajul șefului delegației) după care călătoria prelatului reprezenta o nouă, concretă încercare a Papii de a stabili un contact direct cu guvernul de la Hanoi pentru a-l convinge să accepte negocieri pentru pace. « În caz de insucces al misiunii ce i-a fost încredințată, Mons. Pignedoli ar urma să încerce, prin mijlocirea episcopatului catolic din Vietnam, o acțiune de convingere a responsabililor politici în sensul limitării afluenței forțelor nord-vietnamite sub paralelul 17 », scria un cotidian din Roma.

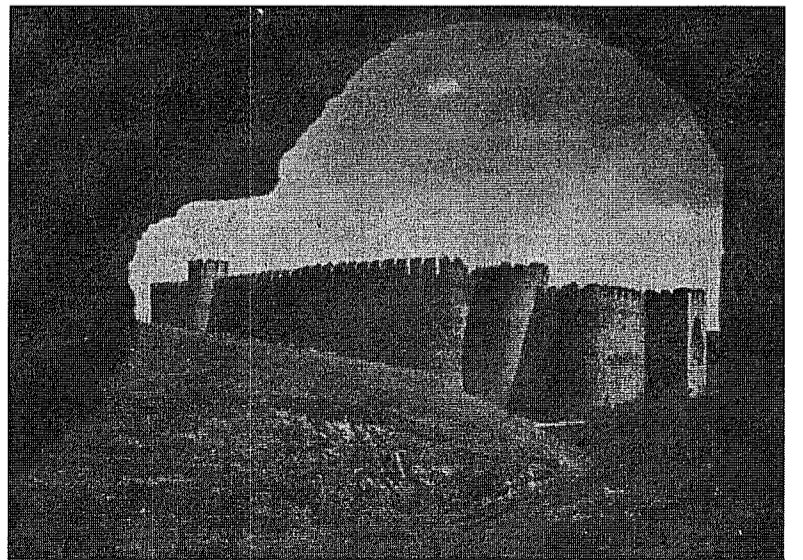
E pentru prima oară — s'a subliniat — că Papa trimite un reprezentant al său pentru a presida, cu puteri de legat pontifical, o Conferință Episcopală națională. Faptul e cu atât mai surprinzător și mai semnificativ cu cât inițiativa aceasta contrazice oarecum autonomia recunoscută de Conciliul Vatican II conferințelor episcopale naționale.

« Dacă Paul VI a ajuns să ia o hotărâre atât de importantă — scria comentatorul politic al unui cotidian din Sud — e dela sine înțeles că motive speciale și grave l'au îndemnat să o facă. E știut că Paul VI voia de mult să trimită în Vietnam o persoană vrednică de încrederea sa, care să-l informeze în amănunt asupra situației din acest sector asiatic devenit

se, pe care Mons. Pignedoli le va întâlni desigur la Conferința Episcopală, dar și personalități politice în măsură să înlesnească ducerea la bun sfârșit a delicatei sale Misiuni ».

« Sensația generală », scrie un alt ziar din Roma e că această călătorie are un dublu aspect: psihologic și politic. Psihologic, întrucât ea vrea să fie o mărturie a interesului Capului suprem al creștinătății pentru populația din Vietnam; politic, în sensul informațiilor nemijlocite asupra realei situații locale.

Presă italiană, indiferent de pavilionul politic pe care-l bate, nu și-a ascuns optimismul față de posibilele rezultate concrete ale acestei noi încercări a lui Paul VI de a crea un teren favorabil începerii negocierilor de pace în Vietnam.

Cetatea Hotinului